

A leglehetősebb küldetés

Heist
tolvajok klubja
SOCIETY

fine ●
selection

ALLY CARTER

ALLY CARTER

Heist
tolvajok klubja
SOCIETY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A családomnak

I. FEJEZET

Senki sem tudja biztosan, mikor kezdődtek a bajok a Colgan Gimnáziumban. Egyes öregdiákok szerint nem kellett volna megengedni, hogy lányokat is felvegyenek. Mások az új keletű liberális eszméket okolták, és az idősök iránti tisztelet csökkenését világszer-
te. Ám az elméletektől függetlenül, azt senki nem tagadhatta, hogy megváltozott az élet az iskolában.

Ő, kívülről még minden tökéletesnek látszott. A végzősök három-
negyede már jó úton haladt afelé, hogy idő előtt bekerüljön az or-
szág valamelyik top egyetemére, az igazgató irodája előtti sötét fa-
burkolatú folyosót pedig továbbra is elnökök, szenátorok és vezér-
igazgatók fényképei díszítették.

Ám a régi szép időkben senki sem vonta volna vissza a jelentke-
zését a tanév kezdete előtti napon, arra kényszerítve ezzel az igazga-
tóságot, hogy fáradságos munkával betöltse a hirtelen támadt űrt.
Rendes körülmények között minden egyes felszabadult hely mögött
mérőöldnyi hosszúságú várólista lett volna, de ebben az évben, ki
tudja, milyen okból, egyetlen jelentkező akadt csak, aki lelkesen irat-
kozott be e kései időpontban.

De legfőképpen, voltak olyan idők, amikor a tisztelet még jelentett valamit a Colgan Gimnáziumban, vigyáztak az iskola tulajdonára, és becsülték a tanárokat – amikor elképzelhetetlen lett volna, hogy az igazgató makulátlanul csillogó, 1958-as Porsche Speedstere egy kivételesen meleg novemberi estén az udvaron álló szökőkút tezején landoljon, vizet okádva a fényszóráin keresztül.

Egykoron az esetért felelős diáklányban – aki alig pár hónapja, az utolsó pillanatban került az intézménybe – lett volna annyi tisztesség, hogy bevallja, amit tett, és csendben távozott volna az iskolából. Sajnos azonban ezek az idők már a múlté, akárcsak az igazgató autója.

Két nappal a Porsche-gate után – ahogy a diákok nevezték – a szóban forgó lánynak volt képe emelt fejjel ülni az igazgatói folyosón három szenátor, két elnök és egy legfelsőbb bíró fekete-fehér fotója alatt, mintha semmi rosszat nem tett volna.

Aznap sokkal több diák tartózkodott a folyosón, mint általában: tettek egy kis kitérőt, hogy lopva rápillanthassanak, és összesúghassanak a háta mögött.

– Ő az.

– Róla beszéltem neked.

– Szerinted hogyan csinálta?

Az összes többi diák zavarba jött volna, ha ekkora figyelem irányul rá, de Katarina Bishop attól a pillanattól fogva, hogy betette a lábát a Colgan területére, igazi talány volt. Egyesek szerint azért kerülhetett be az utolsó pillanatban, mert egy mérhetetlenül gazdag európai üzletember lánya, aki roppant nagylelkű adománnyal támogatta az iskolát. Mások érdeklődve ízelgették a keresztnévét, majd tökéletes tartását és hűvös viselkedését látva levonták a következtetést: orosz királyi sarj, az utolsó Romanovok egyikének leszármazottja.

Volt, aki hősnek tartotta, és volt, aki furcsa szerzetnek.

Mindenki más-más történetet hallott róla, de az igazat egyikük sem ismerte – hogy Kat valóban Európa nagyvárosaiban nevelkedett, ám nem volt semmilyen cím várományosa. Ugyan volt egy igazi Fabergé-tojása, de semmi köze nem volt a Romanovokhoz. Kat tovább gerjeszthette volna a pletykákat, de inkább csöndben maradt, mert jól tudta, hogy az igazat úgysem hinné el senki.

– Katarina! – szólította az igazgató titkára. – A tanács látni kívánja.

Kat nyugodtan felállt, de ahogy elindult az igazgató irodájától alig néhány méterre lévő nyitott ajtó felé, hallotta, hogy nyikorog a cipője a padlón, és a keze zsibbadni kezdett. Minden idegszála megfeszült, amikor rádöbbedt, hogy az elmúlt három hónapban olyasvalakivé vált, aki nyikorgó talpú cipőt hord.

És bizony, akár tetszik neki, akár nem, hallani fogják, hogy közeledik.

Kat hozzászokott már, hogy belépve egy szobába, rögtön látja mind a négy sarkát, de ehhez hasonló helyiségben még sosem járt.

Míg az előtte lévő folyosó hosszú és egyenes, a terem maga kerek volt. Katet sötét faburkolat vette körül, és a feje fölött halvány fényű lámpák lógtak az alacsony mennyezetről. Olyan érzés volt, mintha egy barlangban lett volna, leszámítva a magas, karcsú ablakot, amelyen vékonyka fénysugár tolakodott befelé. Kat önkéntelenül is kinyújtotta a kezét, hogy elérje, ám ekkor valaki megköszörülte a tarkát, egy toll gördült végig az asztalon, és cipőjének nyikorgása visszarángatta a jelenbe.

– Leülhet.

A hang valahonnan a szoba másik végéből jött, és Kat képtelen volt beazonosítani, ki szólott hozzá. A hanghoz hasonlóan az emberek

is ismeretlenek voltak számára: tőle jobbra tizenkét ránctalan, friss arc – pont olyan diákok, mint ő (már amennyire az itteni tanulóknak hasonlíthatnak rá). A tőle balra ülők haja már valamivel ritkább volt, vagy éppen erősebb smink takarta az arcukat. Ám életkortól függetlenül a Colgan Gimnázium vizsgálobizottságának tagjai mind ugyanolyan fekete köpenyt viseltek, és ugyanaz a kifejezés ült az arcukon, miközben a kerek terem közepe felé lépkedő fiatal lányt figyelték.

– Üljön le, Ms. Bishop – hallatszott Franklin igazgató hangja az első sorból. Különösen sápadtnak tűnt fekete köpenyében, az arca túlságosan puffadt volt, a haja gondosan beállítva. Az a fajta férfi volt, döbrent rá Kat, aki legalább olyan gyors és sportos szeretett volna lenni, mint az autója. Ekkor, mindennek ellenére, Kat elvi-gyorodott, ahogy elképzelte az igazgatót az udvar közepén, amint víz spriccel belőle.

Miután Kat leült, az igazgató mellett helyet foglaló végzős diák felállt.

– A Colgan Gimnázium vizsgálobizottsága összeült – visszhangzott a hangja a teremben. – Aki szólni kíván, meghallgattatik. Aki követi a fényt, az látni fog. Aki az igazságot keresi, megleli azt. Az egyén becsülete – fejezte be a fiú, és mielőtt Kat igazán felfoghatta volna, mit is hall, huszonnégyen visszhangozták egyszerre:

– Mindenki becsülete.

A fiú leült, és egy régi, bőrkötéses könyvet kezdett el lapozni.

– Jason... – sürgette az igazgató.

– Ja, igen – vette kezébe a súlyos könyvet Jason. – A Colgan Gimnázium vizsgálobizottsága elé tárom Katarina Bishop tizedikes tanulóját. A bizonyítékok alapján Ms. Bishop november tizedikén szándékosan... hm... *ellopta* más tulajdonát – lavírozott óvatosan a

szavak között, mire az egyik lány a második sorban alig bírta visszafojtani nevetését.

– Mivel a tettet hajnali kettőkor hajtotta végre, ezzel az iskola takaródóra vonatkozó szabályzatát is megsértette. Emellett Ms. Bishop szándékkal kárt tett az intézmény műemlékeiben. – Jason leengedte a könyvet, és egy pillanatra szünetet tartott (kicsit drámaiban, mint szükséges lett volna, Kat véleménye szerint), majd folytatta: – A Colgan becsületkódexe értelmében ezek a tettek elbocsátást vonnak maguk után. Megértetted az imént felolvasott vádakat?

Kat várt egy pillanatot, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg választ várnak tőle.

– Nem követtem el semmit.

Franklin igazgató előrehajolt:

– A vádakat, Ms. Bishop. A kérdés, úgy szólt, *megértette-e* a vádakat.

– Igen – válaszolta Kat, és érezte, hogy a szíve más ütemben kezd el verni. – Épp csak nem értek egyet velük.

– Én... – kezdte volna újra az igazgató, de a jobbján ülő nő finoman megérintette a karját.

– Igazgató úr – mondta, és közben Katre mosolygott –, nekem úgy rémlik, hogy ilyen esetekben a tanulók teljes iskolai előéletét figyelembe szokás venni. Talán kezdetnénk Ms. Bishop eredményeinek ismertetésével.

– Ó, igen – eresztett le kissé az igazgató. – Nos, teljesen igaza van, Ms. Connors, ám mivel Ms. Bishop alig pár hónapja került hozzánk, nincsenek említésre méltó eredményei.

– Bizonyára nem ez az első oktatási intézmény, ahol Katarina megfordult – vetette fel Ms. Connors, és Kat elfojtott egy ideges nevetést.

– Nos, valóban – ismerte el kelleetlenül az igazgató. – Természetesen megpróbáltunk kapcsolatba lépni ezekkel az intézményekkel, de a Trinityben tűz ütött ki, és megsemmisült a felvételi iroda, a feljegyzéseik nagy részével egyetemben. A Berni Intézetnek múlt nyáron teljesen összeomlott az informatikai rendszere, ennek okán nehezen találtunk... bármit is.

Az igazgató olyan vádló pillantást vetett Katre, mint akinek katasztrófa jár a nyomában, bárhova teszi is be a lábát. Ms. Connors ezzel ellentétben le volt nyűgözve.

– Ez a két legrangosabb iskola Európában!

– Igen, asszonyom. Az apámnak, ő... sokat dolgozik arrafelé.

– Mit csinálnak a szüleid?

Kat a második sorban ülő lányt kereste a tekintetével, aki közbeszólt, és már majdnem visszakérdezett, miért érdekes ez, de aztán eszébe jutott, hogy a Colgan egy olyan hely, ahol mindig is számított, hogy az ember szülei kicsodák, és mivel foglalkoznak.

– Anyukám hatéves koromban meghalt.

Páran halkán felsóhajtottak, de Franklin igazgató tovább terelte a szót.

– És az apja? – kérdezte gyorsan, még véletlenül se hagyva, hogy egy korán eltávozott anya szimpátiát keltsen Kat iránt. – Az apja mivel foglalkozik?

– Művészettel – válaszolta Kat elővigyázatosan. – Sok mindennel foglalkozik, de a művészetre specializálódott.

A művészeti tanszék vezetője felkapta a fejét.

– Gyűjtő? – kérdezte a férfi.

Kat kénytelen volt elnyomni egy újabb mosolyt.

– Inkább... *értékesítő*.

– Bármennyire is érdekesnek tűnik – szakította félbe Franklin igazgató –, ennek semmi köze a... tárgyhoz.

Kat megesküdtött volna rá, hogy azt akarta mondani, *a kabriómbhoz*.

Senki nem szólt egy szót sem. Senki meg sem moccant, csak a por táncolt a vékony fénysugárban. Végül Franklin igazgató előrehajolt, és összehúzta a szemét. Mintha lézersugarak cikáztak volna elő belőle.

– Ms. Bishop, hol volt november tizedikén éjjel? – csattant fel.

– A szobámban. Tanultam.

– Péntek este? Azt mondja, tanult? – Az igazgató olyan pillanást vetett a kollégáira, mintha ez lenne a legfelháborítóbb hazugság, amit egy colganes tanuló valaha is kiejtett a száján.

– Nos, a Colgan egy nagyon erős iskola. Muszáj tanulnom.

– És nem láttál senkit? – kérdezte Jason.

– Nem, én...

– Ó, csakhogy valaki látta magát, igaz, Ms. Bishop? – harsant hidegen és élesen Franklin igazgató hangja. – Kamerák figyelik a területet. Talán nem tudta? – kérdezte nevetéstől elcsukló hangon.

Kat természetesen tisztában volt a kamerák létezésével. Gyanította, hogy sokkal többet tud a Colgan biztonsági rendszeréről, mint maga az igazgató, de úgy gondolta, nem ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy ezt közölje.

Túl sok volt a tanú. Túl nagy volt a tét. Ráadásul az igazgató győzedelmesen vigyorgott, miközben egy távirányító segítségével letompította a világítást a teremben. Elfordulva a székében Kat látta, hogy a kerek fal egy része elmozdul, és felfedi a mögötte lévő hatalmas tévéképernyőt.

– Ez a fiatal hölgy igen nagy hasonlóságot mutat önnel, így van, Ms. Bishop?

A fekete-fehér, szemcsés felvételen Kat felismerte az iskola belső udvarát, természetesen, de az udvaron átszaladó fekete kapucnis felsőt viselő alakot még sosem látta.

– Az ott nem én vagyok.

– Pedig a hálótermek ajtaját egyszer nyitották csak ki aznap éjjel. Kettő óra huszonzét perckor. Egy diák azonosító kártyájával. *Ezzel* a kártyával. – Kat gyomra összerándult, ahogy megjelent a képernyőn a lehető legrosszabb kép, amit valaha is készítettek róla. – Ez a maga azonosító kártyája, így van, Ms. Bishop?

– Igen, de...

– Ezt pedig – nyúlt a széke alá Franklin igazgató – a holmija átku-
tatása során találták. – A COLGAN 1 feliratú rendszámtábla szinte ragyogott, ahogy a feje fölé emelte.

Katnek úgy tűnt, mintha az összes levegő elszökött volna a félhomályos teremből, és egy furcsa érzés suhant át rajta. Mindent egybevéve azt el tudta viselni, ha megvádolják; de az, hogy úgy tegyék, hogy ő ártatlan, új volt számára.

– Katarina? – szólította Ms. Connors, mintha azért könyörögne, hogy Kat bizonyítsa be, tévednek.

– Tudom, hogy ezek nagyon meggyőző bizonyítékoknak tűnnek – szólalt meg Kat, és közben lázasan dolgozott az elméje, forogtak az agytekervényei. – Talán túl sok is. Gondolják, hogy valóban a saját kártyámat használtam volna, ha én tettem volna?

– Szóval, ha bizonyíték van rá, hogy maga az elkövető, akkor az azt bizonyítja, hogy nem maga volt a bűnös? – Még Ms. Connors hangja is hitetlenül csengett.

– Nos – válaszolta Kat –, nem vagyok ostoba.

Az igazgató nevetett.

– Ó, hát akkor maga hogyan csinálta volna? – gúnyolódott, mintegy csalit dobva Katnek, aki nem bírta megállni, hogy végig ne gondolja a kérdést.

A Warren Hall mögött le lehet vágni az utat, közelebb is van, sötétebb is, és egyetlen kamera sem néz arra...

Az ajtókat azonosító kártya nélkül is ki lehet nyitni, ha egyszer kifelé menet némi rágóval blokkoljuk az érzékelőt...

Ha hasonló csínyre készül valaki, biztos, hogy nem olyan napot választ, amikor a karbantartók jóval a diákok előtt felkelnek...

Franklin igazgató önelégülten vigyorgott, Kat hallgatását saját zsenialitásának könyvelve el.

De Kat már rájött, hogy a Colganben gyakran tévednek, mint amikor az olasztanára azt mondta neki, hogy az akcentusával mindig feltűnést fog kelteni Róma utcáin. (Holott Kat már bizonyított, mint ferences rendi apáca egy igazán rázós, vatikáni meló során.) Eszébe jutott, milyen bután hangzott a művészettörténet-tanára, amikor ódákat zengett arról, hogy látta a *Mona Lisát* (pedig Kat biztosan tudta, hogy a Louvre eredeti festményét még 1862-ben kicserélték egy másolatra). Kat elég sok mindent megtanult, mielőtt jelentkezett a Colganbe – leginkább azt, hogy a Colgan Gimnázium egy olyan hely, ahol mindezekről jobb, ha örökre hallgat.

– Nem tudom, hogy a Trinityben, a Berni Intézetben vagy a többi európai iskolában mi a helyzet, fiatal hölgy, de a Colgan Gimnáziumban mi követjük a szabályokat – dörrent az igazgató ökle az asztalon. – Tiszteljük mások tulajdonát. Betartjuk az intézet becsületkódexét és az ország törvényeit.

Kat tudta, mi az a becsület. A saját szabályai szerint nőtt fel. És Katarina Bishop családjának első számú szabálya roppant egyszerű volt: Ne hagyd, hogy elkapjanak!

– Katarina – szólalt meg Ms. Connors –, van bármi hozzáfűznivalója, amivel meg tudná magyarázni a történeteket?

Kat mondhatta volna, hogy nem ő van a felvételen, hogy biztosan tévednek. Az a legironikusabb az egészben, hogy normál esetben gondolkodás nélkül hazudott volna. Na de hogy az igazat mondja? Ebben nem volt valami jó.

Az azonosítókártyáját lemásolták. A rendszám táblát a szobájába rejtették. Valaki ugyanolyan ruhákba bújt, mint amilyeneket ő is hord, és gondoskodott róla, hogy lássa a kamera.

Ráterelték a gyanút. És Kat nem mert kimondani, amire gondolt: bárki tette is, nagyon jól értette a dolgát.

Kat húsz perc alatt összepakolta a holmiját. Húzhatta volna az időt, elbúcsúzhatott volna, de minek. A Colganben töltött három hónap után csak arra tudott gondolni, hogy az a nap, amikor kirúgták a bentlakásos iskolából, talán családja hosszú és színes történetének legbüszkébb napja lesz. Elképzelte, hogy évek múlva majd ott ülnek mindannyian Eddie bácsi konyhaasztala körül, és felidézik, amikor a kis Katarina egy egész életet lopott magának, majd nyom nélkül továbbállt.

Nos, majdnem, gondolta Kat, miközben maga után húzta a bőröndjeit a valaha tökéletes pázsit mellett haladva. Még látszottak az udvar közepén álló, szétrombolt szökőkúthoz vezető keréknyomok: sáros emlékeztető, ami kétségkívül tavaszig megmarad.

Nevetést hallott a háta mögül. Megfordult. Egy csapat nyolcadikos fiú állt ott sugdolózva, míg egyikük merészen előre nem lépett.

– Ö... – kezdte, majd a barátaira pillantott egy kis bátorításért. – Azon gondolkodtunk... hm. Mégis hogyan csináltad?

Egy hosszú limuzin hajtott át a díszes kapun, egyenesen fel a járdára. A csomagtartó ajtaja felemelkedett, és miközben a sofőr bepakolta a csomagjait, Kat a fiúkra nézett, majd még egyszer utoljára a Colgan épületére.

– Ez egy nagyon jó kérdés.

Megszólint a csengő, és órára igyekvő diákok vágtak át az udvaron. Kat bemászott a limuzin hátsó ülésére, és akaratlanul is elszomorodott egy kicsit, vagy legalábbis annyira, amennyire bárki is szomorúságot érezhet valami elvesztése felett, ami valójában sosem volt az övé. Kat hátradőlt az ülésen, és felsóhajtott.

– Azt hiszem, ennek vége.

És ennyi is lett volna... amennyiben valaki rá nem vágja:

– Igazából még csak most kezdődik.

2. FEJEZET

Kat felugrott. A félhomályban nem vette észre, hogy valaki ül a limó másik végében, és szélesen mosolyog rá.

– Hale? – kérdezte, attól tartva, hogy csalóval van dolga. De aztán újabb kérdés futott át az agyán: – Hale, mit csinálsz te itt?

– Arra gondoltam, talán szükségem lesz egy fuvarra.

– A titkárságról hívtak nekem autót.

A fiú közönyösen vállat vont, de közben láthatóan jól szórakozott.

– És itt is vagyok ebben a tengeralattjáróban.

Amint a limuzin elhagyta az iskola kör alakú felhajtóját, Hale elfordult, és kifelé bámult az ablakon. Kat figyelte, ahogy a fiú halvány mosollyal az ajkán szemléli a környezetét, mintha nem is lenne más hely a földön, ahol szívesebben lenne. Kat néha azon gondolkodott, hogy ez a fajta önbizalom a felsőbb osztályok kiváltsága-e. Majd azon morfondírozott, el lehet-e lopni.

– Viszlát, Colgan! – integetett Hale, ahogy a gimnázium kapuja elhalványult a távolban, majd a lány felé fordult: – Helló, Kitty Kat.

– Hale, honnan tudtad, hogy én...

Nem fejezte be a mondatot. Hirtelen megint ott ült a bizottság előtt a kemény széken, és a biztonsági kamera fekete-fehér felvételén

nézte, ahogy valaki kapucnis felsőben átszalad az udvaron. Majd a diákigazolványa kinagyított képe jelenik meg a tévé képernyőjén, és Franklin igazgató egy horpadt, hivalkodó rendszám táblát emel a feje fölé, hogy mindenki láthassa.

– Hale – sóhajtotta Kat. – Az igazgató autóját? Most komolyan! Nem túl közhelyes ez neked?

– Mit mondhatnék? – vont vállat. – Régimódi alak vagyok. Amúgy meg nem véletlenül klasszikus húzás – dőlt az ablaknak. – Örülök, hogy újra látlak, Kat.

Kat nem tudta, mit válaszoljon. Én is örülök, hogy látlak? Kösz, hogy kirúgattál? Menőbb vagy, mint valaha? Azt hiszem, hiányoztál?

Inkább visszakérdezett:

– Apám vett rá erre?

Hale felnevetett, és megrázta a fejét.

– Barcelona óta nem hívtott vissza. – Közelebb hajolt Kathez, úgy suttozta: – Azt hiszem, még mindig dühös rám.

– Ja, úgy tűnik, ketten vagyunk.

– Hé! – csattant fel Hale. – Abban mindannyian egyetértettünk, hogy a majom látszólag tökéletesen be volt idomítva.

Kat a fejét rázta.

– Kirúgattál, Hale.

A fiú vigyorgott, és lassan kifújta a levegőt.

– Szívesen.

– Tönkretetted az igazgató autóját.

– Azt az autót W. W. Hale, a negyedik vette Franklin igazgatónak, vagy ezt nem említették? Valójában kárpótlásként egy tűz miatt, amit *állítólag* W. W. Hale, az ötödik okozott nyolcadikban. Még azelőtt, hogy azt javasolták volna, a jelenlegi és jövőbeni összes W.

W. Hale máshol folytassa tanulmányait. Ami annyira bejött, hogy azóta a Knightsbury Intézetben tanulok.

– Sosem hallottam róla.

– Apám pont a múlt héten kapott tőlük egy levelet, amiben azt írták, hogy igazi mintadiák vagyok.

– Gratulálok – mondta Kat kétkedve.

– Ja, nos hát, én vagyok az egyetlen diák – eresztett meg Hale egy igazán rá jellemző vigyort. – Az egyetlen hátránya, hogy egy nem létező iskolába járok, hogy a lacrosse-csapatunk csakis szar lehet. De mindegy, ha a Colgan jobban beleásta volna magát az ügybe, rájöhettek volna, hogy valójában a *saját* automat tettem tönkre.

Kat W. W. Hale-t, az ötödiket tanulmányozta. Világosbarna, rendezetlen hajával és aranyosan fénylő bőrével többnek látszott tizenhatnál. Még mindig nem sikerült rájönnie a keresztnévére, hiába próbálkozik már két éve.

– Kétlem, hogy így látnák a dolgot... *Wesley?* – találgatott.

Hale elmosolyodott.

– Még. Véletlenül. Se.

Kat már végigsorolta az összes w-vel kezdődő nevet, ami csak eszébe jutott, de Hale nem helyeselt, hogy Walter, Ward vagy Washington lenne. Határozottan tagadta azt is, hogy Warrennek vagy Waverlynek hívnák. Egyszer, amikor Skóciába, Edinburghba vonatoztak, a Watson néven felbuzdulva végig úgy viselkedett, mintha ő lenne Sherlock Holmes. A Wayne pedig annyira lehetetlennek tűnt, hogy Kat nem is próbálkozott vele.

Hale csak Hale volt. És mivel Kat nem tudta, milyen nevet takarnak a w-k, folyton az jutott róla eszébe, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet ellopni, amikre csak úgy tehetünk szert, ha nekünk adják őket.

Természetesen ettől még próbálkozott.

– Nos, mennyi idő telt el, mielőtt betörtél a diáknyilvántartóba?
– kérdezte Hale. – Egy hét? – Kat érezte, hogy elpirul. – De semmit sem találtál rólam, igaz? – húzta fel az egyik szemöldökét a fiú.
– Kat – sóhajtotta a lány nevét –, ez annyira édes. És ártatlan. Jól áll ez a naivság.

– Csak ne szokj hozzá!

Hale megrázta a fejét.

– Ó, eszemben sincs.

A motor halk dorombolása töltötte be az utasteret.

– Miért csináltad, Hale?

– Nem tartozol ide.

– Miért csináltad? – tette fel a kérdést újra a lány, egyre idegesebben. – Nem viccelek, Hale.

– Ahogy én sem, Kat.

– Van...

– ...egy munka számodra – vágott közbe a fiú. – Egyedül a te számodra – tette hozzá, mielőtt a lány tiltakozni kezdett volna.

Egyre nagyobb dombok között haladtak. Falevelek táncoltak a szélben, és messze egy tó vizén megcsillantak a nap sugarai. Ám Kat egy pillanatra sem vette le a szemét Hale-ről.

– Nem akarok semmilyen melót!

– Pedig ezt akarni fogod.

– Kiszálltam a családi bizniszből. Vagy talán nem hallottad?

– Remek – fonta össze a karját Hale, és mélyebbre süppedt az ülésben. Hátradöntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Kat megesküdtött volna rá, hogy már félig alszik, amikor végül megszólalt:

– És a családból is kiszálltál?

3. FEJEZET

Az összes ház közül, ami a család tulajdonában volt, W. W. Hale, az ötödik kedvence nem a Park Avenue-n lévő tetőtéri lakás (túl hivalkodó) vagy a Hong Kong-i (túl zajos), de még csak nem is a Martha's Vineyard-szigeten lévő kastély (túl sok a homok) volt. Nem, a legifjabb Hale a New York állam északi területén fekvő ősi, kétszáz-negyven hektáros birtokért volt igazán oda. Legalábbis ez volt az egyetlen hely, amire Kat emlékezete szerint Hale valaha azt mondta, hogy...

– Itthon vagyunk.

Az előcsarnok két emelet magas volt, és legalább kilenc méter hosszan nyúlt el előttük. Hale Kat előtt lépkedett, és gyorsan továbbterelte a falon lógó Monet-tól, mintha ezzel megakadályozhatta volna, hogy a lány észrevegye – vagy ellopja. A lépcső felé intett.

– Marcus a kék szobát készítette elő neked. Felmehetsz, ha akarsz. Vagy kimehetünk a verandára, és megkérhetjük Marcust, hogy hozzon neked valamit enni. Éhes vagy? Még csak meg se kérdeztem. Akarsz...

– Azt akarom, hogy elmondd végre, mi folyik itt.

Mialatt Kat órák hosszat bámulta az autóból a tovasuhanó New England-i tájat, és hallgatta Hale horkolását, kiterelve, hogyan kerülhetne vissza a bentlakásos iskolába. Mivel kifogyott az érvekből, a tolvajok legrégebb és leghatásosabb módszeréhez folyamodott, hogy megkapja, amit akar: kedvesen kérte.

– Kérlek, Hale.

De a fiú nem válaszolt. Ehelyett az foglalta le, hogy a központi hallon keresztül egy félhomályos szobába terelje Katet, amit a lány korábban sose látott. Besütött a hold az ablakon. Könyvespolcok, bőrkanapék és brandys palackok alkották a berendezést, áporodott szivarfüst és a rang illata érződött bent. Kat biztos volt benne, hogy ez egy fontos helyiség a házban. A fontos férfiaké. És mielőtt még meggondolta volna magát, elszurrant Hale mellett... aztán észrevette a festményt.

Ahogy felé lépett, mintha egy másik országban, egy másik században létező ablak felé közeledett volna. Az élénk színek és a lendületes ecsetvonások rabul ejtették.

– Gyönyörű! – suttogta, miközben a Régi Mesterek egyikének alkotását bámulta a holdfényben.

– Vermeer.

Kat az ajtóban álló fiú felé fordult.

– Lopott holmi.

– Mit mondhatnék erre? – lépett Hale lassan a lány mögé, és a válla fölött kezdte tanulmányozni a festményt. – Megismerkedtem egy nagyon kedves emberrel, aki váltig állította, hogy neki van a legututbb biztonsági rendszere egész Isztambulban. – Kat a nyakán érezte a fiú forró leheletét. – Tévedett.

Kat tökéletesen mozdulatlanul állt ott, míg Hale a nagy szoba másik végébe sétált, és felkapta az íróasztalon lévő telefont.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Marcus, itthon vagyunk. Tudnál hozni egy kis... Igen. A könyvtárba – szólt bele, majd letakarva a kagylót Kathez fordult: – Szeretted a sózott marhahúst?

Kat a fiúra meredt, de ő csak mosolygott.

– Imádja! – jelentette ki határozottan, majd letette a telefont, és lerogyott az egyik bőrkanapéra, mintha az övé lenne az egész ház, ami – emlékeztette magát Kat – igaz is volt.

– Szóval – vigyorodott el könnyedén Hale –, hiányoztam?

Egy jó tolvaj kiválóan tud hazudni is. A szakma velejárója, a tolvaj szerszámos készletének, mesterségének a része. Kat arra gondolt, talán nagyon is jól tette, hogy elsétált ettől az élettől, mert amikor azt válaszolta, hogy nem, Hale csak még szélesebben vigyorgott.

– Olyan jó látni téged, Kat.

– Talán felidézhetnéd, ki vagyok, mielőtt megpróbálnál átejetni.

– Nem – csóválta a fejét Hale. – Talán inkább neked kellene emlékezned rá, ki is vagy valójában. Vissza akarsz menni a Colganbe, erről van szó? Azok után, hogy kimentettelek onnan?

– Egyáltalán nem volt olyan rossz. A Colganben teljesen normális lehettem volna.

Hale felnevetett.

– Higgy nekem, te sosem lettél volna normális a Colganben.

– Akkor boldog.

– Kirúgtak, Kat.

– Mert te csapdába csaltál.

Hale megvonta a vállát.

– Jogos – tette karját a kanapé háttámlájára. – Azért menekítettelek ki onnan, mert kaptam egy üzenetet, amit át kell adnom.

– Véletlenül nem a családodé az egyik mobiltársaság?